

ת"פ 16481/03/16 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד יוסף טבג'ה (עציר)

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 16481-03-16 מדינת ישראל נ' טבג'ה (עציר)
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד מורן
ישראל

המאשימה

נגד

יוסף טבג'ה (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד
ברנשטיין וגססה

הנאשם

הכרעת דין

(א). כתב-האישום וחזית המריבה:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 6.3.16 בשעה 22:27 איים הנאשם על אמו, כי יהרוג אותה, וזאת כשהוא נושא עמו סכין ומכוונה לבית החזה שלה.

הנאשם מסר תגובה, במסגרתה אישר כי אותה עת היה במטבח הבית, הוא חתך בצל, אך לא איים על זוגתו, כפי המתואר בעובדות.

(ב). עדות המתלוננת:

העדות המרכזית המפלילה את הנאשם היא עדות המתלוננת, אם הנאשם, לאה טבג'ה (עמוד 7 שורה 23

עמוד 1

והלאה):

היא תארה התרחשות במסגרתה הנאשם היה במטבח "חתך בצל, נבהלתי, ישבתי רחוק בסלון. הוא הלך למטבח, אח"כ המקרר פתוח. אמרתי לו בבקשה תסגור המקרר, אני אסגור אותך, אהרוג אותך, סכין ביד שלו איך תפס לא תפס איך החזיק לא יודע, נבהלתי, בכיתי. בחדר בן שלי היה שלמה. הוא היה במטבח ואני בסלון, משם הוא אמר שהוא יהרוג אותי. ראיתי את הסכין ביד, איך תפס לא יודעת. נבהלתי. שלמה שמע, הוא בא והתחיל והתחיל לריב, אמר לו נראה מי גבר, תפסו אחד את השני. עכשיו בוא נצא בחוץ. יצא סגר אותו בחוץ והזמנו משטרה" (עמוד 8 שורות 17 - 22).

בת/10 שהינו דוח הפעולה של רס"ר גלעד קליין, אשר הגיע אל הדירה מסרה המתלוננת את תמצית גרסתה:

"גביתי עדות מהאימא שמסרה כי הוא הכין חביתה וחתך בצל ולאחר מכן הוא היה עם הסכין ביד ואיים עליה שיהרוג אותה לציין כי בזמן העדות האימא לאה הייתה מאוד נסערת והיה קשה לתקשר אתה ואני ביקשתי ממנה שתראה לי איך הוא איים עם הסכין ואז היא הראתה לי עם היד שלה כאילו היא מחזיקה את הסכין ואגרפה את היד בחוזקה והניפה את הסכין שהיד כ - 20 ס"מ מהחזה שלה והידית לכיוון החזה והלבה לכיוון הנגדי של החזה לציין כי שהיא הדגימה לי היד שהיא הדגימה הייתה עם האצבעות כלפי הרצפה והאגודל כלפי הנגדי של החזה וכך הבחנתי כי להב הסכין היה במקביל לרצפה וכלפי הכיוון הנגדי של החזה של יוסף...".

תיאור זה, כפי שהוא מגיע מפי המתלוננת ותועד בדוח הפעולה, אינו מתיישב עם עדות המתלוננת, אשר העידה כי אינה זוכרת מעשה של הפניית הסכין לעברה, אלא נשיאת הסכין "בלבד", תוך כדי האיום, ואולם לאחר ששמעתי וראיתי את המתלוננת בעדותה, את הקושי לחלץ ממנה את העובדות כהווייתן, המאמץ הנדרש לוודא שהיא מבינה את שהיא נשאלת, לברר את העובדות, אני קובע כי בהחלט יתכן שהשוטר לא הבין את דבריה עד תום.

בת/12 שהינו דוח הפעולה של רש"ט מאי חיים, אשר הגיעה אל הדירה מסרה מתלוננת בנוסף על דברי האיום, שהנאשם אמר לה גם: "...המשיך להוסיף שהיא תישן אני יהרוג אותך...".

איום מסוג זה, אף הוא, לא מצא ביטוי בעדות המתלוננת. ואולם, עדיין הדבר ניתן להסבר, לאחר שהתרשמתי מן המתלוננת בעדותה, כי היא לא מסרה גרסה זו, או שלא הובנה כדבעי.

מדובר במתלוננת שיש צורך בתרגום עדותה לאמהרית בכדי להבין את דבריה, וגם אז, יש לוודא ברחל בתך הקטנה, כי היא מבינה את הנשאל ומשיבה תשובה בדיוק למה שהיא נשאלת.

על כן, עדיפה בעיני עשרת מונים עדותה בבית-המשפט על פני הדברים שמסרה לשוטרים ושתועדו בדוחות הפעולה, ואין כאן כל סתירה שאינה ניתנת להסבר.

המתלוננת מסרה את מילות האיום שהשמיע הנאשם (עמוד 8 שורה 27 והלאה): "...הוא בא כלפיי ואיים שיהרוג אותי. אמר לי אמרתי לך לא לדבר איתי, לכן הוא בא כלפי ואיים עלי...הוא איים עלי בסלון, כשהוא בא עלי, אמר לי שיהרוג אותי, הבן השלי בא..."

וכן: "הוא אמר לי בעברית אני יהרוג אתכם, הלוואי תמותו הכל. אני יהרוג ויהרוג את עצמי גם. זה דברים בגדול". (עמוד 13 שורות 10 - 11) וכן: "אני ארביץ לך, למה את אומרת לי לסגור, אני אסגור אותך אמר לי" (עמוד 13 שורה 13). וכן, בעמוד 14 שורות 26 - 27.

היא לא זכרה בדיוק כיצד אחז הנאשם בסכין, אך עמדה על כך שהנאשם אחז בסכין (עמוד 10 שורות 24 - 25).

אני מקבל את עדותה של המתלוננת, כעדות מהימנה ואמינה, שבכוחה לבסס ממצאים, כנדרש במשפט פלילי.

מעבר לרושם הישיר והבלתי אמצעי שעשתה המתלוננת בעדותה, כמי המבקשת לחלוק עם בית-המשפט את שאירע, במדויק, הא ותו לאו, ניתן היה להבחין, כי אין מדובר בעדה המבקשת להפליל את הנאשם הפללת יתר.

להיפך - התרשמתי ממתלוננת, אם, הדואגת לבנה ולגורלו, אשר בקשה בעבר לסייע לו, אך האירוע המתואר הגדיש את הסאה.

המתלוננת לא מסרה שהנאשם נגש אליה וקרר את הסכין לגופה, ואילו חפצה להפלילו הפללת יתר הייתה עושה כן.

היא תיארה סכין בצבע צהוב (עמוד 10 שורה 28 והלאה) ואכן הסכין בצבע זה מצורפת לת/8 - הודעתו - היא נתפסה במקום (ת/12). אין חולק, כי זוהי הסכין שאותה אחז הנאשם.

המתלוננת צרחה ואז בנה, שלמה, יצא מחדרו אל הסלון (עמוד 11 שורה 29). בנה, שלמה, כפי שנראה אישר זאת, ועניין זה תומך בעדותה.

המתלוננת תיארה מרחקים קצרים, ממקום מושבה בסלון למטבח, ממנה לנאשם, כלומר הנאשם לא נע לעברה מרחק רב (עמוד 13 שורה 25).

אכן, התרשמתי, כי המתלוננת חפצה את טובתו של הנאשם, שהרי היה וויכוח שקדם ליום האירוע ובכל זאת קיבלה המתלוננת את הנאשם להתגורר בביתה במהלך ימי השישי שבת.

הגיונם של דברים תומך בעדות המתלוננת:

אם לא קרה דבר, מדוע נשמעה צעקה ?

אם לא קרה דבר, מדוע נראתה נסערת ?

אם לא קרה דבר - מהיכן הגיעה גרסתה הראשונית על מה שארע כפי שהעיד בנה, שלמה ?

ואכן, עדותה מקבלת חיזוק ישיר בעדותו של שלמה טבג'ה.

על כן, אני מקבל את עדותה של המתלוננת.

(ג). עדות אחיו של הנאשם:

שלמה טבג'ה, אחיו של הנאשם, אשר נכח בדירה, מסר עדות (עמוד 18 שורה 19 והלאה):

לדבריו, הוא שהה בחדרו, שמע צעקה של אמו (עמוד 18 שורה 29), יצא מן החדר ואז "ראיתי אותו במטבח מכין לו משהו לאכול. אמי ישבה בכורסא בסלון. התפתח דיון ואמרה שהוא איים עליה עם הסכין שהוא יהרוג אותה" (עמוד 18 שורות 29 - 32), ניהל דין ודברים עם הנאשם, הוציא אותו מן הבית, סגר את הדלת (עמוד 19 שורה 1) והתקשר למשטרה.

בעת שיצא מחדרו, ראה את הנאשם עומד בין הסלון למטבח (מיקום את הצדדים בתרשים ת/11) (עמוד 19 שורה 5), הוא לא ראה או שמע את מעשה האיום הנטען, אלא ראה את הנאשם "במטבח עם סכין של לחם" (עמוד 19 שורה 29).

נוכח הרושם הישיר שעשה העד בעדותו, אני מקבל את עדותו של העד כעדות מהימנה ואמינה.

ת/2 - תמליל השיחה למוקד 100 המתעד את שיחתו של העד (שיחה מספר 1 - שכן, שיחה מספר 2 - העד, שיחה מספר 3 - המתלוננת), ואת גרסתו בתכופ לאחר המקרה. בין השאר נמסר:

"מודיע: קוראים לי שלמה אני הבן שלהם תבואו תיקחו אותו"

וכן נשמע המודיע צועק: "אתה לא נכנס תלך, אתה לא נכנס תעוף".

עוד נמסר כי ברקע, ככל הנראה החשוד נשמע צועק.

המודיע מוסר: "כן, יש (לא ברור) סכין וסכין תפס והוא רוצה להרוג אותנו".

תמליל זה תומך בעדותו של העד: הוא מכיל את תמצית גרסתו, כפי ששמע אותה זה עתה מפיה של המתלוננת, הוא מתעד את מצב הדברים שבמסגרתו נאלץ העד לבצע מעשה של חירום ולהוציא את הנאשם אל מחוץ לבית.

יצוין, כי בכוחו של ת/2 - שיחה מספר 3 להוסיף תמיכה גם לעדות המתלוננת, משום שהיא מוסרת למוקד 100, מיד: "...סכין, וסכין תפס והוא רוצה להרוג אותנו".

אילו חפץ העד לגרום לסילוקו של הנאשם מן הבית, יכול היה להעיד בכזב, מפורשות, כי ראה את מעשה האיום, או שראה את הנאשם אוחז בסכין כשפניו אל המתלוננת, ולא כך מסר, אלא מסר עדות מצומצמת ומאופקת בלא כל נטייה להפללת יתר.

אין בין העד לאחיו, הנאשם, כל עוינות מיוחדת, מעבר להתרחשויות שתיאר.

אני קובע כי העד מסר עדות שבכוחה לבסס ממצאים, כנדרש בפלילים.

(ד). פרשת ההגנה:

הנאשם העיד (עמוד 24 שורה 29 והלאה), כי היה במטבח, הכין לעצמו אוכל, אחז בסכין המדוברת (נספח לת/8), אמו הייתה בסלון, היא אמרה לו דבר מה ביחס למקרר, אך לא איים על אמו ולא נע לעברה (עמוד 25 שורה 11).

הנאשם, בעדותו מיקם את עצמו בת/11 (עיגול במרקר צהוב)(עמוד 25 שורה 13) בחלק הימני של המטבח: "אני עמדתי קרוב יותר לתנור" - עמוד 25 שורה 15, וזאת בניגוד למיקום שלו, כפי שנמסר בעדותו של אחיו שלמה טבג'ה, ובכך קיימת פרכה היורדת לשורש העניין.

בסופו של יום, אישר הנאשם כי אמו צעקה (עמוד 25 שורה 3, עמוד 26 שורה 5) וכן: "היא צעקה סתם כי אני אומר לה אל תדברי איתי ואל תפני אליי..."(עמוד 29 שורה 11). על כן, נתון זה תומך בעדות המתלוננת ומסביר אותה.

עמוד 5

הנאשם, בהודעתו במשטרה (ת/8), הכחיש כי איים (שורה 3), אחיו, שלמה הוא זה שאיים עליו, לפני כן המתלוננת היא זו שאיימה עליו (שורה 7), לא איים על אמו באמצעות הסכין (שורה , 3424) "אני שמתי את הסכין בכיור אחרי שסיימתי לחתוך את הבצל, לא הספקתי להכין את החביתה, ואז אחי שלמה אמר לי שיפוצץ אותי ויהרוג אותי בלילה ושאלתי אותי מי הוא בכלל והוא אמר לי בוא נצא בחוץ ואמרתי לו בסדר וכשיצאתי החוצה אז הוא סגר את הדלת ונשארתי בחוץ" (שורה 30 והלאה), אמו לא צעקה (שורה 44), שלמה לא בא אל אמו (שורה 46), שתה כוס יין אדום (שורה 61).

פרטים רבים בהודעתו במשטרה (ת/8) לא נמסרו בעדותו של הנאשם.

הנאשם שתה אלכוהול באותו ערב. הוא אישר "שתיתי קצת" (עמוד 27 שורה 20). עניין זה מוצא ביטוי בת/5 - דוח פעולה של רס"ל ברנשטיין חן, הגיע למקום בתאריך 6.3.16 בשעה 22:42, עצר את הנאשם, ציין שמפיו נדף "ריח חריף של אלכוהול, עיניו היו אדומות...". וכן ממצאים ת/13.

במהלך עדותו, התרשמתי כי הנאשם מרוגז על המתלוננת, משום שהוא רואה בה כמי שמתערבת התערבות יתר בחייו, כך שסביר להניח כי הערתה של המתלוננת על המקרה, לאחר ששתה משקה משכר, הציתה את תבערתו.

(ה). מסקנה:

אני קובע, כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות וההוכחה, כי הנאשם איים על המתלוננת שיהרוג אותה, כשהוא אוחז בסכין, אולם לא הצליחה להוכיח, שהנאשם פנה לעברה, קירב או הפנה את הסכין לעברה, כנטען בעובדות: "לכיוון בית החזה", תוך כדי האיום והאחיזה בסכין הייתה אגבית למלל האיום, משום שהנאשם אחז בסכין לצורך אחר.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, א' סיוון תשע"ו, 07 יוני 2016, במעמד הצדדים